

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **A. H. A.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2024, č. j. 33 A 2/2024-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Marka Čechovského **se určuje** částkou 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2023, č. j. KRPB-245911-35/ČJ-2023-060022-Z. Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění stěžovatelky podle § 129 odst. 1 a odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem předání do jiného členského státu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a to o dobu 20 dnů.

[2] Stěžovatelka byla se skupinou dalších 8 cizinců nalezena hlídkou Policie ČR v přívěsu kamionu dne 6. 12. 2023. Téhož dne požádala o udělení mezinárodní ochrany a byla zajištěna. Uvedla, že cestovala z Etiopie (kam se z rodné Eritrey přestěhovala ve svých šesti letech) a cílem její cesty bylo Německo. Krátce byla zajištěna též v Rumunsku, kde dle svých slov podepsala „nějaké dokumenty“, a byly jí odebrány daktyloskopické otisky, ale hned den následující po zajištění byla propuštěna na svobodu. O tom, že je v Rumunsku vedena jako žadatelka o azyl, nevěděla. Do Rumunska se vracet nechce, neboť jejím cílem je Německo. Důvodem odchodu z Rumunska nebyly špatné podmínky v rumunském azylovém středisku. Stěžovatelka též uvedla, že má zhruba 350 Euro v hotovosti.

[3] Žalovaná vzhledem k tomu, že byla stěžovatelka vedena jako žadatelka o azyl v Rumunsku, které tak bylo podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, rozhodla o stěžovatelčině zajištění za účelem jejího předání do Rumunska rozhodnutím ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPB-245911-16/ČJ-2023-060022-Z, od 6. 12. 2023 na 32 dnů; následně byla rozhodnutím žalované, které je předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci, doba zajištění prodloužena o 20 dnů, tj. do 26. 1. 2024. K zajištění stěžovatelky bylo nutno přistoupit, neboť eventuality jejího dobrovolného setrvání na území České republiky nebo dobrovolného návratu do Rumunska se vzhledem k okolnostem případu jeví jako vysoce nepravděpodobné. Předání stěžovatelky do Rumunska bylo podle žalované možné, neboť jí nebyly známy žádné skutečnosti svědčící závěru, že by mohla být stěžovatelka v Rumunsku vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení – podle zprávy OAMP (pozn. NSS: odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra): Rumunsko ze dne 14. 6. 2023 rumunský azylový systém žádnými systémovými nedostatky netrpí. Ostatně ani stěžovatelka v tomto směru nic relevantního neuvedla. Dobu prodloužení zajištění žalovaná stanovila podle délky lhůty pro realizaci předání cizince do odpovědného členského státu podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, která činí šest týdnů od vyhovění žádosti o přijetí zpět ze strany dožádaného státu – Rumunsko zaslalo souhlas s přijetím stěžovatelky zpět na své území dne 15. 12. 2023.

[4] Stěžovatelka brojila proti rozhodnutí žalované žalobou, kterou krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[5] Krajský soud v první řadě konstatoval, že rozhodnutí žalované, byť využívá určitých šablonovitých pasáží, je dostatečně individualizované a zohledňuje veškeré podstatné aspekty stěžovatelčiny věci. Podle krajského soudu dále byly veškeré podmínky pro prodloužení zajištění stěžovatelky splněny a délku prodloužení doby zajištění žalovaná stanovila v souladu s judikaturou za přihlédnutí k délkám lhůt podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. V případě stěžovatelky nepřicházela v úvahu jiná, mírnější opatření zajištění, neboť stěžovatelka neměla postačující hotovost k poskytnutí finanční záruky (stěžovatelka měla pouze cca 350 Euro), stěžovatelka neměla v České republice žádné zázemí, kde by se mohla zdržovat, a ani povinnost hlásit se ve stanovenou dobu na policii by nebyla v dané situaci vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla tranzitující migrantkou bez vazeb na Českou republiku, vhodná. Za nerozhodné krajský soud považoval, zda stěžovatelka mínila v Rumunsku žádat o mezinárodní ochranu, či nikoliv. Není úkolem žalované zjišťovat, zda

pokračování

stěžovatelka měla úmysl toto řízení iniciovat. Pro možnost zajištění stěžovatelky bylo rozhodné pouze to, že byla jako žadatelka o mezinárodní ochranu vedena v systému EURODAC. Tím se aktivovala pravomoc České republiky postupovat podle nařízení Dublin III a požádat o stěžovatelčino přijetí zpět. Zajištění tak i po svém prodloužení účel plnilo – směřovalo k předání stěžovatelky do Rumunska, které bylo podle předběžného posouzení příslušné k rozhodnutí o stěžovatelčině žádosti o mezinárodní ochranu. Podle krajského soudu dále nebylo možno přisvědčit stěžovatelčině tvrzení, že rumunský azylový systém vykazuje systémové nedostatky. V tomto ohledu žalovaná vycházela z Informace OAMP: Rumunsko ze dne 14. 6. 2023 a stěžovatelka fakta vyplývající z tohoto zdroje relevantním způsobem nezpochybnila. Naopak, ve správním řízení výslovně popřela, že by při pobytu v Rumunsku byla vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení.

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle stěžovatelky je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, neboť nepopsala konkrétní kroky prováděné za účelem realizace předání do Rumunska, a stanovením délky zajištění v celkové délce 52 dnů překročila meze správního uvážení, neboť jí muselo být zřejmé, že je realizace předání v tomto časovém intervalu nemožná, a to s ohledem na její krátkou délku. Žalovaná se též dostatečně nezabývala systémovými nedostatky rumunského azylového systému, pro které je předání stěžovatelky do Rumunska nerealizovatelné. Žalovaná ani krajský soud řádně neodůvodnily závěr, že nepostačuje případné uložení zvláštního opatření namísto zajištění. V tomto ohledu zdůraznila, že nikdy netvrdila, že by v případě propuštění ze zajištění pokračovala do Německa; naopak uvedla, že by ráda zůstala v České republice. Stěžovatelka dále vyčetla žalované, že nijak nezohlednila skutečnost, že stěžovatelka ani nevěděla o tom, že měla v Rumunsku podat žádost o mezinárodní ochranu. Podle stěžovatelky též nebyl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav. Rozhodnutí žalované je navíc šablonovité a dostatečně nezohledňuje specifika stěžovatelčiny věci.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1)

kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost přdestírá k rozhodnutí zejména otázky dostatečnosti odůvodnění délky doby zajištění, systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku a (ne)dostatečnosti zjištění skutkového stavu. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatelky zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Stěžovatelka byla zajištěna podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky“.

[13] Správní orgán se musí při rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení zajištění zabývat otázkou realizovatelnosti účelu zajištění – k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, podle kterého má správní orgán „povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

[14] Stěžovatelka namítala, že je azylový systém Rumunska zatížen systémovými nedostatky – v takovém případě by nebylo možno stěžovatelku předat do Rumunska, a tím pádem by ji nebylo možno za tímto účelem ani zajistit.

pokračování

[15] Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“.

[16] K povaze systémových nedostatků je však třeba uvést, že musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ten stanoví, že [n]ikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87: „Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.“

[17] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu Rumunsko obecně nelze považovat za stát, jehož azylový systém by trpěl systémovými nedostatky – srov. např. rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020-26, ze dne 6. 4. 2021, č. j. 5 Azs 372/2020-28, ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021-23; usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019-30; ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019-37; ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32, či ze dne 21. 7. 2021, č. j. 10 Azs 42/2021-40.

[18] V posuzované věci vycházela žalovaná z Informace OAMP: Rumunsko ze dne 14. 6. 2023, ze které nevyplývaly žádné systémové nedostatky azylového systému v Rumunsku a stěžovatelka žádnou relevantní argumentaci způsobilou zpochybnit závěr o absenci systémových nedostatků nepředstavila. Nejvyšší správní soud tak nemá důvod se od závěrů své ustálené judikatury odchýlit.

[19] Správní orgán má dále povinnost zkoumat, zda je vycestování realizovatelné v době, po kterou je cizinec zajištěn. Konkrétně při předání realizovaném v intencích nařízení Dublin III judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že je nutno při stanovení délky doby zajištění respektovat jednotlivé lhůty stanovené čl. 28 nařízení Dublin III, tj. jednoměsíční pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, dvoutýdenní pro odpověď na tuto žádost a šestitýdenní pro realizaci přemístění. Při rozhodování o délce zajištění po obdržení odpovědi na žádost o převzetí nebo přijetí zpět může být doba zajištění stanovena nejvýše v délce šesti týdnů ode dne, kdy dožádaný stát na žádost odpověděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, nebo na něj navazující rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72, a ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017-64).

[20] Vzhledem k tomu, že žalovaná postupovala s odkazem na lhůty uvedené v čl. 28 nařízení Dublin III a prodloužila dobu zajištění o 20 dnů v situaci, kdy byla stěžovatelka

původně zajištěna do 6. 1. 2024 a Rumunsko na žádost o přijetí zpět reagovalo dne 15. 12. 2023, je její rozhodnutí přezkoumatelné a zároveň souladné s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Doba zajištění totiž končila dne 26. 1. 2024, tj. 6 týdnů od odpovědi Rumunska na žádost o přijetí zpět.

[21] Co se týče stěžovatelčiny námitky nedostatečně odůvodněných a podložených úvah o nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování, NSS podotýká, že je tato námitka zcela obecná bez jakékoliv konkretizace pro stěžovatelčin případ. Krajský soud se podrobně vyjádřil k jednotlivým opatřením podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, žalovaná dobrovolný pobyt stěžovatelky na území České republiky (bez zajištění) nebo její dobrovolný návrat do Rumunska považovala za nepravděpodobný vzhledem k tomu, že stěžovatelka tvrdila, že jejím cílem je Německo, v České republice ani v Rumunsku neměla žádné zázemí ani dostatečné finanční prostředky, nezná český jazyk a členskými státy Evropské unie cestovala skryta v přívěsu kamionu bez jakéhokoli pobytového oprávnění. Tvzení stěžovatelky, že nikdy neuvedla záměr pokračovat na cestě do Německa a že vyjádřila přání setrvat v České republice, je v naprostém rozporu s obsahem správního spisu. *Prima facie* tedy odůvodnění žalované ani krajského soudu není nepřezkoumatelné a stěžovatelka je ani věcně nezpochybňuje, tedy neuvádí, v čem jsou tato rozhodnutí nesprávná. Za nedostatečné (resp. nepřezkoumatelné) rozhodnutí žalované přitom nelze mít jen proto, že jeho odůvodnění neodpovídá subjektivním představám stěžovatelky (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Ani tato námitka tedy neodůvodňuje přijetí kasační stížnosti k věcnému posouzení.

[22] Pokud jde o nedostatečnost zjištění skutkového stavu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka je zcela obecná bez sebemenší konkretizace pro posuzovanou věc, a jen stěží tak může odůvodnit přijatelnost kasační stížnosti, natož její důvodnost. Totéž platí pro stěžovatelčinu zcela obecnou námitku šablonovitosti rozhodnutí žalované – ačkoliv její rozhodnutí do jisté míry šablonovité je, z kasační stížnosti nevyplývá, jak by tato skutečnost měla podle stěžovatelky zapříčinit nezákonnost rozhodnutí, tedy z kasační stížnosti není patrné, jaké konkrétní okolnosti v důsledku tvrzeného paušálního přístupu žalovaná vyhodnotila nesprávně či je opomněla.

[23] Námitkou směřující k absenci vůle stěžovatelky požádat o mezinárodní ochranu v Rumunsku se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tato otázka není pro posouzení zákonnosti rozsudku krajského soudu nebo rozhodnutí žalované rozhodné (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 20/2024-35, bod [18]).

[24] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

pokračování

[25] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná sice měla ve věci úspěch, ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

[26] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 2. 2024, č. j. 5 Azs 38/2024-14, stěžovatelce ustanovil zástupcem advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského. Ustanovenému zástupci přísluší za zastupování stěžovatelky odměna a náhrada hotových výdajů (náklady nese stát). Ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Ustanovenému zástupci stěžovatelky za jeden úkon právní služby přísluší odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Ke každému z těchto úkonů se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatelky se tedy určuje odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti, zvýšená o DPH, v celkové výši 8228 Kč. Tuto částku mu Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. dubna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu